

Pytanie siódme:

Czy wyrażenie „instytucja (...) przekazuje taki wniosek” zawarte w art. 68 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004 oraz wyrażenie „przekazuje wniosek” zawarte w art. 60 rozporządzenia nr 987/2009 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te łączą instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, i instytucję państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności w taki sposób, że obydwa państwa członkowskie muszą wspólnie rozpoznać JEDEN (jeden jako liczba pojedyncza) wniosek o przyznanie świadczeń rodzinnych, czy też wnioskodawca powinien osobno wnosić o przyznanie ewentualnie przysługujących dopłat przez instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo znajduje zastosowanie w dalszej kolejności, a więc powinien złożyć fizycznie dwa wnioski (formularze) do dwóch instytucji dwóch państw członkowskich, co z natury rzeczy wiąże się z uruchomieniem różnych terminów?

Pytania ósme i dziewiąte dotyczą okresu od dnia 1 stycznia 2019 r., z którym Austria wraz z wprowadzeniem indeksacji świadczeń rodzinnych zniosła przyznawanie świadczeń rodzinnych dla pracowników organizacji humanitarnych, uchylając § 13 ust. 1 EHG w starym brzmieniu.

Pytanie ósme:

Czy art. 4 ust. 4, art. 45, 208 TFUE, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 2, 3, 7 i tytuł II rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że generalnie zakazują one państwu członkowskiemu zniesienia świadczeń rodzinnych dla pracowników organizacji humanitarnych, którzy zabierają ze sobą członków rodziny do miejsca pełnienia służby w państwie trzecim?

Alternatywnie pytanie dziewiąte:

Czy art. 4 ust. 4, art. 45, 208 TFUE, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 2, 3, 7 i tytuł II rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, gwarantują one pracownikowi organizacji humanitarnej, który nabył już prawo do świadczeń rodzinnych za poprzednie okresy, indywidualne i konkretne uprawnienie do dalszej realizacji tego prawa w czasie, mimo iż państwo członkowskie odstąpiło od udzielania świadczeń rodzinnych pracownikom organizacji humanitarnych?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2009, L 284, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 14 sierpnia 2020 r. – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände –
Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG**

(Sprawa C-388/20)

(2020/C 433/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona przeciwna: Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 31 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1169/2011 (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obowiązuje wyłącznie w odniesieniu do żywności wymagającej przygotowania, której sposób przygotowania jest określony?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy sformułowanie „w przeliczeniu na 100 g” w art. 33 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1169/2011 oznacza wyłącznie 100 gramów produktu dostępnego w sprzedaży lub też – przynajmniej również – 100 gramów żywności po jej przygotowaniu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. 2011, L 304, s. 18).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 września 2020 r. – Acacia Srl/ Bayerische Motoren Werke
Aktiengesellschaft**

(Sprawa C-421/20)

(2020/C 433/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Acacia Srl

Druga strona postępowania apelacyjnego: Bayerische Motoren Werke Aktiengesellschaft

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku naruszenia wzoru wspólnotowego sąd krajowy rozpoznający sprawę naruszenia w ramach jurysdykcji międzynarodowej ustalonej zgodnie z art. 82 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002 (¹) na podstawie miejsca, w którym nastąpiło naruszenie, może stosować prawo krajowe państwa członkowskiego, w którym znajduje się ten sąd (*lex fori*), do roszczeń dodatkowych dotyczących terytorium tego państwa członkowskiego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy „pierwotne miejsce naruszenia” w rozumieniu wyroku Trybunału w sprawach C-24/16 i C-25/16 (Nintendo/BigBen) (²) służące do określenia prawa mającego zastosowanie do roszczeń dodatkowych na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (zwanego dalej „rozporządzeniem Rzym II”) (³) może być położone również w państwie członkowskim, w którym mieszkają konsumenci, do których skierowana jest reklama internetowa, i w którym wprowadza się do obrotu przedmioty naruszające wzór w rozumieniu art. 19 rozporządzenia nr 6/2002, jeżeli kwestionowane jest tylko oferowanie i wprowadzanie do obrotu w danym państwie członkowskim i to również wówczas, gdy oferty internetowe stanowiące podstawę takiego oferowania i wprowadzania do obrotu stosowane były także w innym państwie członkowskim?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

(²) EU:C:2017:724.

(³) Dz.U. 2007, L 199, s. 40.